

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.III.37.913/2014/7.szám

A Kúria a dr. Bálint Tibor Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes nevealperes ellen fogyasztóvédelmi ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. június 3. napján kelt 8.K.27.191/2014/4. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 5. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.191/2014/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap fizessen meg az alperesnek 200.000,- (kétszázezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 30.000,- (harmincezer) forint kereseti és 70.000,- (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Pest Megyei Kormányhivatal Fogyasztóvédelmi Felügyelősége a rezsicsökkentés végrehajtásáról szóló 2013. évi LIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 3.§ (2) és (3) bekezdése alapján 2013. augusztus 13. napján telefonon 2013. májustól augusztusig terjedő időszakra véletlenszerűen kiválasztott, lakossági fogyasztóknak kiállított számla és a tájékoztató levél másolatának megküldésére és annak közlésére hívta fel a felperest, hogy a fenti időszakban összesen hány darab számlát állított ki. A felügyelőség 2013. augusztus 15. napján értesítette a felperest, hogy az alperes levele alapján tevékenységének vizsgálata ügyében eljárást

indított.

A fogyasztóvédelmi felügyelőség a 2013. szeptember 27. napján kelt PEO/001/4890-2/2013. számú határozatával kötelezte a felperest, hogy a lakossági díjfizetők és lakossági felhasználók részére kiküldött számláin mindenkor nyújtson egyértelmű írásbeli tájékoztatást az Rtv. 3.§ (1) bekezdésben foglalt kötelezettség teljesüléséről, a számlákon mindenkor a fogyasztóknak a távhő-szolgáltatás tekintetében jelentkező tényleges megtakarításról nyújtson tájékoztatást, jól láthatóan, színes mezőben kiemelve tüntesse fel a távhő-szolgáltatás terén jelentkező megtakarítás összegét az elszámolt időszak vonatkozásában, valamint a 2013. január 1. napja óta eltelt időszakban. Kötelezte a felperest, hogy az Rtv. 7.§ (2) bekezdése alapján fizessen meg minden olyan lakossági fogyasztó részére számlánként 10.000,- forint kötbért, akinek 2013. július 1. napját követően olyan számlát bocsátott ki, amely az Rtv. 3.§ (2) bekezdésének megfelelő tájékoztatást, és a megtakarítás összegét az elszámolt időszak vonatkozásában, valamint 2013. július 1. óta eltelt időszakban nem tartalmazta.

Kötelezte a felperest, hogy a lakossági felhasználók részére kiküldött számláin mindenkor nyújtson egyértelmű és írásbeli tájékoztatást az Rtv. 4.§ (1) bekezdésben foglalt kötelezettség teljesüléséről és a számlán jól láthatóan színes mezőben kiemelve tüntesse fel a víziközmű-szolgáltatás terén a megtakarítás összegét az elszámolt időszak vonatkozásában, valamint 2013. július 1. óta eltelt időszakban. Kötelezte a felperest, hogy az Rtv. 7.§ (2) bekezdése szerint minden olyan lakossági fogyasztó részére számlánként 10.000,- forint kötbért fizessen meg, akinek 2013. július 1. napját követően olyan számlát bocsátott ki, amely az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdésének megfelelő tájékoztatást és a megtakarítás összegét az elszámolt időszak vonatkozásában, valamint 2013. július 1. óta eltelt időszakban nem tartalmazza.

Kötelezte a felperest, hogy a jogsértés megszüntetése érdekében tett intézkedésről a határozat jogerőre emelkedését követő 15 napon belül küldjön értesítést.

A felperes fellebbezett a határozat ellen, amelynek elbírálása során az alperes a 2013. december 13. napján kelt HAJ-03223-3/2013. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának az elsőfokú határozatra kiterjedő felülvizsgálatát és hatályon kívül helyezését, a fogyasztóvédelmi felügyelőség új eljárásra kötelezését kérte. Arra hivatkozott, hogy a fogyasztóvédelmi hatóságnak nincs hatásköre kötbér fizetésére történő kötelezésre. Erre a Ket. 19.§ (1) bekezdése és az Rtv. 7.§ (2) bekezdése, 8.§ (1) és (2) bekezdése sem jogosítja fel. Kiemelte, hogy az elsőfokú határozat meghozatalának időpontjában még nem volt hatályban az Rtv. 2013. október 22. napjától alkalmazható 7.§ (2) bekezdése, mely szerint legfeljebb 10.000,- forint kötbér fizetésére köteles a

szolgáltató szerződésszegés esetén. Hivatkozott a Ptk. 226.§ (1) bekezdésére. Kiemelte, hogy csak távhő-szolgáltatást végez, nem kötelező rá nézve a víziközmű-szolgáltatókra vonatkozó előírás, ezért nem szeghette meg az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdését. A felperes a lakossági fogyasztókkal nem kötött víziközmű-közszolgáltatási szerződést, ebből eredően az Rtv. 7.§ (1) bekezdése szerinti szerződésszegést sem követhette el. Szerződésszegés hiányában jogszabályellenes a kötbér alkalmazása. A távhő-szolgáltatót a közvetített víziközmű-szolgáltatással kapcsolatos lakossági tájékoztatásra és számlakép adására először a 2013. novemberben alkotott az egységes közszolgáltató számlaképről szóló 2013. évi CLXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Sztv.) kötelezte 2014. január 1. napjától kezdődően, a távhő-szolgáltatónak az áthárított víziközmű-szolgáltatással kapcsolatos számlázási és lakossági tájékoztatási kötelezettségét a felülvizsgálni kért határozatok hozatalának időpontjában az Rtv. nem írta elő. A 2013. augusztusban és szeptemberben kiadott számlák tekintetében a határozatok jogszabálysértőek, mert abból, hogy az Rtv. külön paragrafusokban szerepelteti a megtakarításokat, nem vonható le az a következtetés, hogy a felperesnek is külön-külön kellett volna szétbontania a megtakarítást. Hangsúlyozta, hogy a másodfokú határozat hozatalának időpontját megelőzően 2013. november 21. napján kihirdették az Sztv.-t, amely teljes mértékben megváltoztatta a számlákkal kapcsolatos szolgáltatói kötelezettségeket. Ezért az alperes a Ket. 104.§ (3) bekezdésében foglaltak mellőzésével hagyta helyben az elsőfokú határozatot. Állította, hogy az eljárás megindításáról szóló végzés sérti a Ket. 29.§ (5) bekezdés a) pontjában foglaltakat, mivel nem tartalmazza az ügy tárgyát. Hatósági ellenőrzés nem az erre vonatkozó szabályok szerint zárult, a felügyelőség a Ket. 93.§ (1) és (5) bekezdése alapján az ellenőrzésről jegyzőkönyvet nem készített, és nem hivatkozott olyan indokokra sem, amely annak mellőzését lehetővé tette. Utalt a felperes a 2/2013. számú KMJE jogegységi határozatban foglaltakra, a Kktv. 12/A.§ alkalmazását illetően. A felperesi álláspont szerint a felülvizsgálni kért határozatok az Fgytv. 47.§ (1) bekezdésében előírt arányosság követelményeinek szem előtt tartásával alkalmazható jogkövetkezmények körében is jogszabálysértőek, mivel a fokozatosság jegyében a Ket. alapelveivel összhangban elégséges lett volna az Fgytv. 47.§ (1) bekezdés c) pontjának alkalmazása, azaz határidő tűzésével a feltárt hibák, hiányosságok megszüntetésére kötelezés vagy a hibák kijavíttatása. Megjegyezte, hogy a felülvizsgálni kért határozatok alapján a kötelezett személye sem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak értékelte, és az alperes az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú közigazgatási szervet új eljárásra kötelezte. Ítéletének indokolásában idézte az Rtv. 3.§ (1), (2) és (3) bekezdését, és 4.§ (1), (2), (3), 5.§, 7.§ (1) bekezdésben, 8.§

(1), (2) bekezdésben, a Ket. 88.§-ában, 88/A.§ (1) bekezdésében, 89.§ (1) bekezdésében, 29.§ (5) bekezdés a) pontjában, 94.§ (1) bekezdésében, 93.§ (1), (3), (5) bekezdésében, az Fgytv. 46.§ (1) bekezdésében, 47.§ (1) és (5) bekezdésében foglaltakat.

Kifejtette, hogy a határozatok jogszabálysértően állapították meg, hogy a felperes víziközmű-szolgáltatást végez és az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdése szerint köteles tájékoztatás nyújtására. A Vksztv. 2.§ 24. pontja tartalmazza a víziközmű-szolgáltatás keretében végzett tevékenységet. A felperes mint távhő-szolgáltató előadása szerint a Vksztv. 2.§ 24. pontjában meghatározott tevékenységet nem látja el. Tévesen hivatkozott az alperes arra, hogy önmagában az a tény, hogy az Rtv. külön paragrafusokban szabályozza az egyes közműszolgáltatókra vonatkozó kötelezettségeket, alapul szolgálhat arra, hogy a távhő-szolgáltatást végző felperes a víziközmű-szolgáltatókra vonatkozó tájékoztatási kötelezettséget is teljesítse. Az Rtv. 4.§ (2)-(3) bekezdése a víziközmű-szolgáltató és nem a távhő-szolgáltató tájékoztatási kötelezettségét tartalmazza, a távhő-szolgáltatónak szolgáltatott ivóvíz díjával kapcsolatban. Rámutatott arra, hogy a távhő-szolgáltatót a közvetett víziközmű-szolgáltatással kapcsolatos tájékoztatásra és számlakép adására a 2013. november 21. napján kihirdetett és 2014. január 1. napján hatályba lépett Sztv. kötelezte. A felülvizsgálni kért határozatok időpontjában az Sztv. rendelkezései nem voltak hatályban, a felperes a távhő-szolgáltatás tekintetében a tájékoztatási kötelezettségének eleget tett, függetlenül attól, hogy a számlában nem különítette el a távhőből és a vízből eredő megtakarítások összegét.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a Ket. 19.§ (1) bekezdése szerint nincs olyan külön törvény, amely a fogyasztóvédelmi hatóság hatáskörébe utalja a kötbér kiszabását a közüzemi szerződés megszegésének jogkövetkezményeként. Az Rtv. 7.§ (2) bekezdése szerint a fogyasztóvédelmi hatóság által megállapított szerződésszegés esetében minden érintett számlára vonatkozóan legfeljebb 10.000,- forint kötbér megfizetésére köteles a szolgáltató. A kötbér fizetési kötelezettséget a Ptk. 226.§ (1) bekezdése alapján az Rtv. határozza meg, és a fogyasztóvédelmi hatóság által megállapított jogszabálysértés esetén a kötbér beépül a szerződésbe, ezért annak a fogyasztó részére történő megfizetéséről a fogyasztóvédelmi hatóságnak külön nem kell döntenie. A felperes a fogyasztóvédelmi felügyelőség által kivizsgált számlák vonatkozásában az Rtv. 7.§ (2) bekezdése alapján nem köteles kötbér megfizetésére, és arra hatáskörének hiányában a fogyasztóvédelmi felügyelőség e rendelkezés hatályba lépését követően sem kötelezheti.

Hivatkozott a Ket. 29.§ (5) bekezdésében foglaltakra, és kifejtette, hogy a felperes részére megküldött végzés kizárólag a Ket. rendelkezéseire hivatkozott az Rtv. 3.§ (2) és (3), 4.§ (2) és

(3) bekezdését nem tartalmazta. A Ket. 29.§ (5) bekezdése kifejezetten előírja, hogy az értesítésben meg kell jelölni az ügy tárgyát, ezért azt nem pótolja a hivatalból kezdeményezett eljárásban hozott határozat. Ha nem állapítható meg, hogy az eljárás milyen ügyben indult, a felperes a Ket. 51.§-a szerinti nyilatkozattételi jogával sem tud élni. Megállapította azt is, hogy a felülvizsgált határozatok az Fgytv. 46.§ (1) bekezdésében, és 47.§ (1) bekezdésében foglalt szempontoknak sem felelnek meg, mivel a 2014. január 1. napján hatályba lépett Sztv. rendelkezéseinek a felperes korábban, 2013. július 5. napján, 2013. augusztus 6. napján, 2013. szeptemberben kiállított számlákkal nem tehetett eleget, mert az alperes álláspontjától eltérően az Rtv. és az Sztv. nem teljes körűen azonos szabályokat tartalmaz.

Osztotta az elsőfokú bíróság a felperes álláspontját abban a kérdésben, hogy az Fgytv. 47.§ (1) bekezdésében előírt arányosság követelményeinek szem előtt tartásával a feltárt hibák, hiányosságok megszüntetésére történő kötelezés keretében - amennyiben a számla kiállítására a kiállításakor hatályba levő jogszabályok szerint jogszabálysértően került sor - azok kijavítása szükséges.

Előírta, hogy a megismételt eljárásban annak figyelembe vételével kell döntení, hogy a felperes nem víziközmű-szolgáltató, ezért a vizsgált számlák vonatkozásában a számlák kiállításának időpontjában hatályban volt Rtv. rendelkezései szerint a 3.§ (2)-(3) bekezdésében foglalt kötelezettségének eleget tett. Az Sztv. 2014. január 1. napjával lépett hatályba, ezért a felperes a távhő-szolgáltatás tekintetében a közvetett szolgáltatás vonatkozásában a fogyasztóvédelmi felügyelőség és az alperes által előírt módon nem volt köteles a megtakarítás összegét feltüntetni. A hatósági ellenőrzés alapján indult eljárásban a Ket. 93.§ (3) bekezdése szerint egyszerűsített jegyzőkönyvet kell készíteni.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben, amelyben annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő határozat hozatalát, avagy a hatályon kívül helyezés mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet sérti a Pp. 206.§ (1) bekezdését, 339.§ (1) bekezdését, 339/B.§-át, az Fgytv. 47.§ (1) bekezdés b) pontját és 5.§-ban foglaltakat. Továbbra is fenntartotta azon álláspontját, hogy a felperes az Rtv. 3.§ (2) és (3) bekezdésében, illetve 4.§ (2) és (3) bekezdésében foglaltak megsértésével járt el. Hivatkozott a Vksztv. 64.§ (4) bekezdés a) pontjában írtakra és a 2.§ 24) pontjára. Kifejtette, a fogyasztóknak pontosan tudniuk kell, hogy mely szolgáltatás esetében mennyivel csökkent a fizetendő díj összege. Amennyiben egy szolgáltató több szolgáltatás tekintetében is kiszámláz díjakat a fogyasztó részére, minden közszolgáltatás esetén külön-külön kell szerepeltetni a megtakarítás összegét a számlán, ellenkező esetben a fogyasztó nem

tudja egyértelműen megállapítani azt, hogy minden közszolgáltatás területén érvényesítésre került-e az őt megillető csökkentés. Tekintettel arra, hogy az a szolgáltató, aki a felperesnek is szolgáltatja a távhő-szolgáltatáshoz szükséges vizet, nem áll közvetlen viszonyban a fogyasztókkal, nem ő számlázza ki nekik a vízfogyasztás ellenértékét, így a felperesnek kell feltüntetnie az ezzel kapcsolatos 10%-os csökkentés az általa kiállított távhő számlában, amelyben a víz- és csatornahasználat díjának 10%-os csökkentéséről is tájékoztatnia szükséges a fogyasztót.

Hangsúlyozta az alperes, hogy a felperessel szemben a jogsértés nem a számlakép törvényben foglalt rendelkezésekre, hanem a rezsitörvény 3.§ (2) és (3) bekezdésében, illetve a 4.§ (2) és (3) bekezdésében foglaltak megsértésére tekintettel került megállapításra. Ennek megfelelően az ügy szempontjából teljesen irreleváns, hogy a számlakép törvény a felülvizsgálni kért határozatok hozatalának időpontjában nem volt hatályban.

A kötbér kiszabás körében az alperes a jogerős ítélet Ket. 19.§ (1) bekezdésének hivatkozása kapcsán az Rtv. 8.§-ára utalt, amely szerint a rezsitörvény rendelkezései az Fgytv. alkalmazásában fogyasztóvédelmi rendelkezések és az ebben a törvényben foglalt lakossági díjakkal és azok tájékoztatásával összefüggő rendelkezések megsértése esetén a fogyasztóvédelmi hatóság jár el. Idézte az alperes az Fgytv. 45/A.§ (2) bekezdésében, 47.§ (1) és (3) bekezdésében foglaltakat és hangsúlyozta, hogy az Rtv. 7.§ (2) bekezdése alapján a szolgáltató a fogyasztóvédelmi hatóság által megállapított szerződésszegése esetén minden érintett számára vonatkozóan 10.000,- forint kötbért köteles fizetni a szerződésszegéssel érintett lakossági fogyasztónak, így a kötbér alkalmazása jogszabályi előírás alapján kötelező, és nem hatósági mérlegelés tárgya. Megjegyezte az alperes, hogy amennyiben elfogadnánk a felperes érvelését, miszerint rá nem vonatkozik az Rtv. 4.§-a, úgy nem világos, hogy a felperes ennek ellenére miért szerepeltette mégis a fogyasztók megtakarítását (összevontan a távhő-szolgáltatásra) továbbá értelmetlenné válna az Rtv. 6.§-a, amely egyértelműen nevesíti - a közvetítésével nyújtott és az általa kiszámlázott ivóvíz szolgáltatás esetében - a távhő szolgáltatót az adatszolgáltatási kötelezettség teljesítése tekintetében.

A hatóság ellenőrzés kapcsán arra utalt az alperes, hogy az történhet helyszíni ellenőrzés útján, továbbá adatszolgáltatással, iratbemutatással, vagy egyéb tájékoztatás kérésével megvalósuló ellenőrzés is választható. A Ket. Kommentárja szerint a fogyasztóvédelmi hatóságnak nincs jogszabályi kötelezettsége arra, hogy egy adatszolgáltatás kérésével megvalósuló ellenőrzésről jegyzőkönyvet készítsen, így jelen eljárás kapcsán is csak hivatalos feljegyzést készített arról, hogy a vizsgálat kapcsán megkereste a felperest. Hangsúlyozta az alperes, tekintettel arra, hogy a felügyelőség az adatszolgáltatás során rendelkezésre

bocsátott számlák során értesült arról, hogy a felperes nem csak a távhő, hanem bizonyos lakossági felhasználók esetében a vízfogyasztást is kiszámlázza, így eljárása során az Rtv. 4.§-ában foglalt rendelkezések alkalmazását is vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Kúria szerint az elsőfokú bíróság megfelelő alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, abból azonban az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával alapvetően téves jogkövetkeztetést vont le.

Kiemeli a Kúria, hogy a felülvizsgálati eljárás során a Pp. 270.§ (2) bekezdése és 272.§ (2) bekezdése értelmében kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható, a Pp. 275.§ (2) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati kérelemmel és a csatlakozó felülvizsgálati kérelemmel érintett körben.

A Kúria megítélése szerint az elsőfokú bíróság eljárási jogszabálysértést megállapító álláspontja nem helytálló. A fogyasztóvédelmi hatóság sem az eljárás megindításakor, sem hatáskörének gyakorlása során, sem eljárási kötelezettségei teljesítése körében nem sértette meg a felperes keresetében megjelölt és az elsőfokú bíróság által megsértettként elfogadott Ket. rendelkezéseket.

Az elsőfokú hatóság a felettes szerve utasítását követően, hivatalból indult eljárás keretében (Ket. 29.§ (2) bekezdés b) pontja), a Ket. 89.§-ában foglaltak mentén adatszolgáltatás kérésével megvalósuló hatósági ellenőrzést végzett, amelyről hivatalos feljegyzést készített. A felperes az eljárás megindulásáról 2013. augusztusában értesült, az eljárás tárgyával, annak irányával tisztában volt, iratbetekintési jogával élhetett, az említettekhez kapcsolódó garanciális jogai nem sérültek.

Megjegyzendő, hogy az általa felhozottak fennálltuk esetén sem jelentenének az ügy érdemére kiható jogszabálysértést, ekként a felülvizsgálni kért határozat hatályon kívül helyezéséhez sem vezethetnének önmagukban.

A perben rendelkezésre állt iratanyag áttanulmányozása alapján, az ügy lényegét illetően a Kúria alapvetően egyetértett az alperes felülvizsgált határozataiban foglalt és a perben képviselt jogi álláspontjával. Helytállóan állapította meg a fogyasztóvédelmi hatóság, hogy a felperes megsértette - a jogsértés elkövetésekor hatályban levő Rtv. 3.§ (2) és (3) bekezdésében, továbbá 4.§ (2) és (3) bekezdésében foglaltakat azzal, hogy tájékoztatási

kötelezettségének nem megfelelően tett eleget.

A Vksztv. 64.§ (4) bekezdés a) pontja szerint a tényleges felhasználási adatok ismertetében, lakossági díjon kell elszámolni a távhő-szolgáltatónak lakossági melegvíz előállítására céljából szolgáltatott ivóvizet.

Az Rtv. 4.§ (1) bekezdése kimondja, hogy a Vksztv. 2.§ 15. pontjában meghatározott lakossági felhasználók részére, valamint a 64.§ (4) bekezdésében meghatározott körben lakossági díjon elszámolt felhasználásra a 2.§ 24. pontjában meghatározott víziközmű-szolgáltatás tekintetében a számlában meghatározott fizetendő szolgáltatási egységre jutó összeg (beleértve az alapidíjat) 2013. július 1-jét követő időszakban teljesített szolgáltatás vonatkozásában nem haladhatja meg a 2013. január 31-én jogszzerűen alkalmazott díjtételek és egyéb számlaelemek alapján, ugyanazok feltételekkel számított összeg 90%-át.

Az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdése úgy fogalmaz, hogy „szolgáltató” - és nem víziközmű-szolgáltató - ugyanis a vízfogyasztást a távhő-szolgáltató is kiszámlázhatja a lakossági felhasználók részére (mint ahogy ez a perben vizsgált eseteknél is történt), így ezen rendelkezések arra a szolgáltatóra nézve állapítanak meg kötelezettséget, aki az adott vízfogyasztás ellenértékéről kiállítja a számlát a lakossági felhasználónak. Egyetértett a Kúria az alperes azon álláspontjával, hogy a jogalkotó szándéka is ezen szolgáltatói kötelezettség megállapítására irányult. Egyébiránt teljesen értelmetlen lett volna a Vksztv. 64.§ (4) bekezdése alapján nevesíteni az ott meghatározott, távhő-szolgáltatókra vonatkozó esetet. Az Rtv. 4.§-a éppen azért került módosításra, hogy egyértelművé váljon víziközmű-szolgáltatókat terhelő tájékoztatási kötelezettség a közvetített víziközmű-szolgáltatást nyújtó távhő-szolgáltatókra is vonatkozik.

Helytállónan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az Sztv. a felülvizsgálni kért határozatok meghozatalának időpontjában nem volt hatályban. E körben a Kúria a Pp. 339/A.§-ra hivatkozik, amely szerint a bíróság a közigazgatási határozatot - jogszabály eltérő rendelkezése hiányában - a meghozatalakor alkalmazandó jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül. Ezen törvényi rendelkezésből következően a 2014. január 1-jével hatályba lépő Sztv. rendelkezéseinek alkalmazásának nem volt helye, de ilyen nem is történt, erre hivatkozással a határozat nem volt jogszabálysértőnek tekinthető, hatályon kívül helyezésének ez okból sem volt helye, és így az új eljárásra vonatkozóan sem alapozhatott meg iránymutatást.

A fogyasztóvédelmi hatóság az eljárás lefolytatásakor hatályos jogszabályi előírások alkalmazásával járt el, nem az Sztv. 2014. január 1-jétől hatályos rendelkezéseit kérte számon a felperesen.

Osztotta a Kúria az alperes álláspontját az Rtv. 8.§-ából következő hatáskörére vonatkozóan és az Fgytv. 47.§-ában rögzített intézkedési kötelezettséget illetően is. A kötbér fizetési kötelezettséget az Rtv. 7.§ (2) bekezdése írja elő.

Rámutat arra a Kúria, hogy az Rtv. rendelkezéseinek megsértését szankcionálja a jogalkotó a kötbér fizetési kötelezettséggel, amelyet mint további jogkövetkezményt határozhat meg a fogyasztóvédelmi hatóság, a meghatározott fogyasztóvédelmi rendelkezés megsértése esetén. Ennek hiányában sérülnének a fogyasztók érdekei, hiszen az egyes eljárásokat nem feltétlenül az érintett fogyasztók kezdeményezik, megnevezésükre hivatalbeli eljárásban nem kerül sor - mint ahogy jelen ügyben sem - így a szolgáltató teljesítése polgári eljárásban nem kikényszeríthető, hiszen arról az érintett fogyasztó a szolgáltató önkéntes tájékoztatása nélkül arról tudomást sem szerez, így az csak közigazgatási kötelezés és végrehajtás útján biztosítható.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy az Rtv. 4.§ (2) és (3) bekezdése arra a szolgáltatóra nézve állapít megkötelezettséget, aki az adott vízfogyasztás ellenértékéről kiállítja a számlát a lakossági felhasználó részére. Erre tekintettel megállapítható, hogy a felperes a 2013. augusztus és szeptember hónapban kiállított számlák vonatkozásában nem egyértelműen adott tájékoztatást a lakossági felhasználók részére, mind a távhő, mind a vízfogyasztás tekintetében, ugyanis külön-külön fel kellett volna tüntetnie a kibocsátott számlán a távhő és a vízfogyasztás tekintetében is jelentkező megtakarítás összegét az elszámolt időszak, valamint a 2013. január 1-je óta eltelt időszak vonatkozásában. Ebből következően jogszerűen rendelkezett a fogyasztóvédelmi hatóság az Rtv. 7.§ (2) bekezdése alapján a felperes szerződösszegése miatt az érintettenkénti 10.000,- forint kötbér megfizetési kötelezettségről.

Megjegyzi azt is a Kúria, hogy amennyiben a víziközmű-szolgáltatás tekintetében az Rtv. 4.§-ában megfogalmazott kötelezettség nem terhelne a felperest, a felperes által kiállított és a hatósági eljárás során vizsgált számlák esetében akkor is az Rtv. 3.§ (2) és (3) bekezdésében előírt rendelkezés sérülne, tekintettel arra, hogy nem egyértelműen tüntette fel a megtakarítást a felperes, ugyanis azt az ivóvíz szolgáltatással összevontan adta meg a számlákon.

Megállapította azt is a Kúria, hogy a felülvizsgált fogyasztóvédelmi határozatok nem sértették meg az Fgytv. 47.§ (1) és (5) bekezdését, mivel részletesen tartalmazzák a mérlegelés során figyelembe vett körülményeket és szempontokat.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a közigazgatási perben a bíróság a keresettel támadott jogerős határozatot vizsgálja felül, jelen esetben a másodfokú - alperesi - határozatot.

Minderre tekintettel a Kúria azt állapította meg, hogy a keresettel támadott alperesi határozatok megfeleltek az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, ezért hatályon kívül helyezésüknek és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezésének a Pp. 339.§ (1) bekezdése értelmében jogszabályi alapja nem volt. Az elsőfokú bíróság az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések nagyrészt téves értelmezésével hozta meg döntését, amely a fentiekből következően

nem tekinthető jogszerűnek. Erre való tekintettel a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a felperes megalapozatlan keresetét a Pp. 339.§ (1) bekezdése értelmében elutasította.

Az elsőfokú és a felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a pervesztes felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdés folytán alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdés szerint kötelezte.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2014. december 10.

Dr. Sperka Kálmán a tanács elnöke, Dr. Fekete Ildikó előadó bíró,
Dr. Sugár Tamás bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő